

XXXVII SORTIDA DEL CICLE “CONEGUEM CATALUNYA”

ESTANY DE MONTCORTÈS- PLA DE CORTS (PALLARS SOBIRÀ)

**14 DE MAIG DEL 2000
SECCIÓ DE CULTURA**

SALUTACIÓ

Aquesta és una excursió que fa temps que teníem entre mans. L'estany de **Montcortès** ha estat molt de temps un objectiu per una de les nostres excursions de "Coneguem Catalunya", però el fet de ser lluny, la falta de cartografia, la dificultat d'accés des de **Gerri**, etc. ens havien impedit tirar endavant.

Unes guies d'itineraris del Pallars Sobirà ens va resoldre alguna dels problemes i per fi poder oferir als nostres amics aquesta extraordinària excursió.

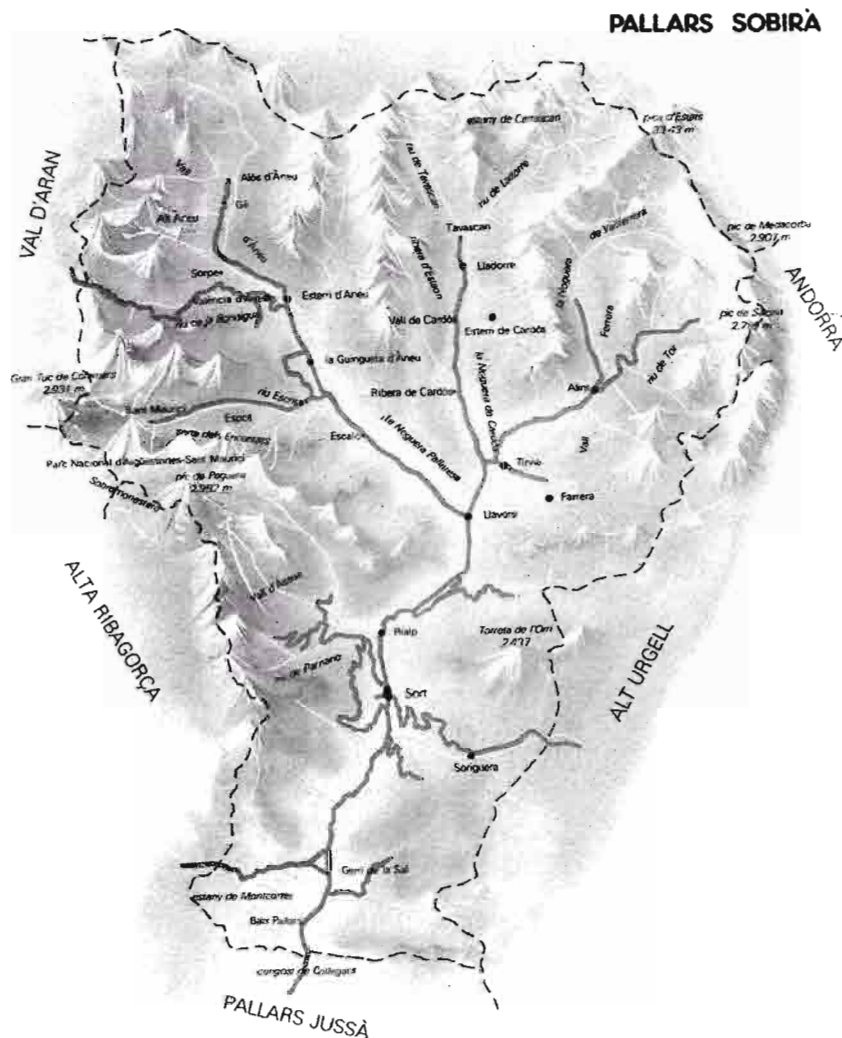
Extraordinària pel seu valor paisatgístic, històric i humà, una zona del país situada avui fora de les vies de comunicació que amb aquesta caminada ens proposem conèixer.

Bona excursió.

"Enmig d'un paisatge humanitzat, voltat de prats i de bosc, sorgeix com per miracle aquesta taca plàcida d'uns dos quilòmetres de circumferència, a la ratlla dels mil metres d'altitud. Montcortès a llevant, tot just amagat darrera el coll, i Capestany a ponent mirant-se'l des de dalt, en són els nuclis més pròxims"
(L'Estany de Montcortès, Jordi Mir, 1978).

EL PALLARS

El Pallars és una de les comarques de Catalunya més ben definides. Es la conca de la Noguera Pallaresa, des de la zona axial dels Pirineus fins a la serra de Montsec, que forma el seu límit meridional. Es troba subdividit en dos sectors o comarques ben definides: el **Pallars Jussà** i el **Pallars Sobirà**. La divisió entre ambdues comarques ve

definida no solament pel clima i la vegetació sinó també pel relleu: la forma l'estret de Collegats, el mític i evocador passatge de la Noguera entre la serra de Peracalç a ponent, i la de Cuberes, a llevant. El Pallars Sobirà es troba format per la vall d'Àneu o tram superior de la Noguera, més al sud presidida per la capital, Sort, la comarca es perllonga per la dreta vers la vall d'Assua, formada pel riu del Cantó, finalment al darrer tram entre l'estret d'Arboló i el de Collegats, s'estén la ribera de Gerri, on conflueixen per la dreta les petites valls solcades pel barranc de Moneres i el riu d'Ancs i per l'esquerra la vall del riu Major i el barranc d'Enseu.

El Pallars Jussà, és format essencialment per la Conca de Tremp, una clotada netament mediterrània dintre el muntanyam pirinenc, que s'emmiralla en els

embassaments dels pantans de Sant Antoni i de Terradets, que s'estenen al N i al S de la seva capital, **Tremp**. La Conca de Tremp o Pallars Jussà és ben definida al N per la serralada Interior, formada per **les serres de Peracalç i del Boumort** i al S per la serralada Exterior o murallam calcari de la **serra de Montsec**, a l'W té la **serra de Lleràs** i la **de Montllobar**, que marquen la divisòria hidrogràfica amb la Noguera Ribagorçana, i pel costat E la **serra de Comiols**, i la **del Grau de Moles, Mitjana, de Carreu i del Boumort**, permeten comunicacions amb l'Alt Urgell i la Noguera, a través del **coll de Comiols** i del coll de Bóixols, aquest ja fora de la comarca.

EL PALLARS SOBIRÀ

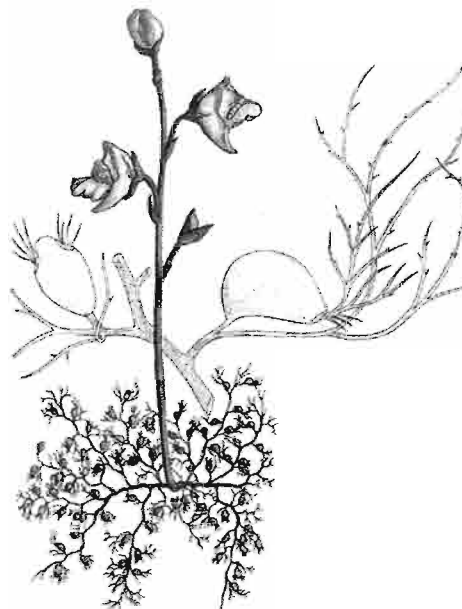
És la comarca que té les muntanyes més altes de la Catalunya autònoma, **Peguera** (2.982 m), **Monteixo** (2.905 m), **Pica d'Estats** (3.143 m), entre d'altres.

És tradicional la divisió en tres subcomarques, les valls d'Àneu, de Cardós i Ferrera. La **vall d'Àneu** és la capçalera de la Noguera Pallaresa des que deixa la vall aranesa de Montgarri fins a les envistes de Llavorsí. La **vall de Cardós**, orientada cap al nord, és engruixida per la dreta per les **valls de Tavascan i d'Estaon**, d'orientació similar. Per l'esquerra rep la **vall d'Esterri**, que davalla de la **serra de Costuix** (2.345 m), que la separa de la **vall Ferrera**. Aquesta és una vall més tancada que les anteriors. La serra de Monteixo la separa de l'afluent principal, per l'esquerra, la **vall de Tor**, potser és una de les més feréstegues del Pirineu.

CLIMA I VEGETACIÓ

Pel que fa al clima ja una diferència clara entre el clima de la vall principal de la Noguera Pallaresa i el de la vall, més occidental, del Flamicell, ja al Pallars Jussà. La vall de la Noguera Pallaresa té el clima de tipus principalment submediterrani, amb hivern fred i llarg.

La vegetació és difícil d'interpretar com a conseqüència del caràcter abrupte i estret de les valls principals. A la base de la vall, l'estret de Collegats correspon al domini mediterrani del roure valencià (*Quercus faginea*) i de la pinassa (*Pinus nigra* ssp. *salzmannii*). Riu amunt, ens endinsem en un país de llicorelles silícies cobertes per un alzinar muntanyenc (*Quercetum*

Utricularia vulgaris

mediterraneo-montanum) que recorda el de les muntanyes mediterrànies properes al litoral marí. Hem de reconèixer la presència d'un illot extens de vegetació mediterrània muntanyenca en ple interior dels Pirineus i sota un clima que no és pas típicament mediterrani.

Les rouredes no hi manquen pas, però són poc extenses i més aviat rares . Molt sovint el bosc d'alzines entre en contacte amb el pi roig (*Pinus sylvestris*) que ocupa una gran part de l'estatge montà i descendeix fins al fons de la vall.

El faig (*Fagus sylvatica*) és gairebé inexistent en aquestes terres continentals. L'abet (*Abies alba*), en canvi, fa grans boscúries a les obagues de la part alta de la conca de la Noguera Pallaresa. Segons l'enginyer forestal Jordán de Urríes, cap a l'any 1950, hi havia raconades importants de bosc verge en els indrets més allunyats. En un país europeu normal, aquest racons privilegiats haurien estat preservats curosament, com un tresor de valor inapreciable. La nostra gent ha fet diferent. Els darrers anys hom s'ha esforçat per fer que les pistes forestals arribin fins el fons mateix de les valls per tal de no deixar ni un pam de terra sense explotar. I si les obres aixafen paisatges meravellosos o provoquen gravíssims processos d'erosió del sòl i de desertització, tant se val. Ben poques persones pensen en el dret que tenen les generacions futures de trobar un país productiu i acollidor com el que hem rebut nosaltres.

Més amunt trobem l'estatge subalpí de pi negre (*Pinus mugo* ssp.*uncinata*) i l'estatge alpí dels prats naturals, tots dos força extensos.

PLA DE CORTS

El **Pla de Corts** representa des d'un punt de vista paisatgístic la transició entre els ambients propis del Pre-pirineu i els que caracteritzen els Pirineus. Les seves característiques orogràfiques i climàtiques han fet d'aquest indret un lloc privilegiat per a l'ocupació humana, com ho testimonia la gran quantitat de restes arqueològiques i monuments megalítics que es troben estesos per la zona i que ens informen que ja en l'Edat del Bronze era una zona força poblada

El pla de Corts amb el poble de Peramea, foto: Salvador Butí

ESTANY DE MONTCORTÈS

L'estany de Moncortès està inclòs dins el Pla d'espais d'interès natural de Catalunya pels valors naturals que conserva. Aquest estany d'origen càrstic, és una de les escasses mostres de zona lacustre natural que existeix al pre-pirineu. Es troba situat a 1.065 m d'altitud, té una sola cubeta i una fondària màxima de 30 metres. Els llacs càrstics, a diferència dels llacs glacials d'alta muntanya es formen per dissolució de les roques calcàries o dels guixos que en formen la cubeta, produint-se un enfonsament posterior del terreny. El voltant del llac es cobert per un canyissar on crien alguns ocells aquàtics. També acull algunes espècies singulars com per exemple *Utricularia vulgaris*, planta carnívora molt rara als Països Catalans.

De l'estany de Montcortès, n'expliquen tot un seguit de llegendes, algunes de les quals foren recollides ja per mossèn Cinto al seu volum *Rondalles*.

“Aquest estany, com és alterós, al mig de l'hivern se glaça; i si damunt s'hi aclofa la neu i damunt la neu la gebra s'hi entreté a teixir ses randes i crespats uns quants dies i unes quantes nits, s'hi fa una llosa de glaç, per on juguen i s'empaiten los vaillets de l'encontrada.

Estany de Montcortès, foto: Història Natural dels Països Catalans

Així estaria, quan una vegada, corrent darrera un erc lo comte de Pallars, muntat en son corser, se n'hi entrà sense adonar-se'n. Quan fou un tros endins, lo glaç començà de cruixir i d'esquerdar-se esgarrafosament sota les potes del cavall.

Lo comte, veient obrir la sepultura més negra i horrible sota sos peus, sense cap esperança d'auxili sobre la terra, aixecà els ulls al cel i recordant-se de la miraculosa Verge del monestir de Gerri, la invocà de cor, prometent que si li donava la mà li faria una gran presentalla.

La Verge Maria, qui com a mare amorosa de tots, està sempre amatenta per auxiliar a qui la invoca, li donà la mà i los tragué a la vora bons i sansa ell i un escuder.

Quan ja n'eren un xic lluny i emprenien la baixada, encaminant-se a sa noble estada de Peramea, son escuder, qui ja devia conèixer de quin peu coixejava, li preguntà

quina presentalla volia fer a la Mare de Déu de Gerri – Quina presentalla?- respongué el Comte-: no pas cap. Aigua passada, Mare de Déu enganyada.

Mes de Déu Nostre Senyor i de sa mare Santíssima ningú se'n riu, i qui tira pedres al cel no triga gaire a sentir-les caure sobre son cap. Pocs dies després, lo Comte quedà orb, sense saber com, ni per què ni de quina manera.

Un metge li digué que la ceguera li provenia de la blancor de la neu, i li ordenà un col·liri; un altre li digué que era efecte de la roentor del sol, i li receptà unes herbes. Ell no prengué açò ni allò, sabent prou massa de què li veia el mal.

Se confessà del seu pecat humilment, i després, fent-se acompanyar a Santa Maria de Gerri, s'agenollà a sos peus, li demanà perdó de tan grosser agravi, i tot seguit recobrà la vista. Aixís que hi vegé per sos propis ulls diuen que se n'anà a un poblet que hi ha mitja hora més amunt de Gerri, que des d'aquell dia s'anomena Compte, en memòria del compte o escriptura de donació que féu a la Verge de tota la gran muntanya de Pentina, encara avui la més verdosa i emboscada del voltant, i juntament amb ella de totes les terres que la separen del monestir de Santa Maria de Gerri.”

Verdaguer passà per l'estany de Montcortès procedent de Gerri de la Sal, el dia 29 de juliol de 1883, l'estiu que dugué a terme el dilatat recorregut pirinenc que li havia d'arrodonir la visió de tants indrets que després va immortalitzar al cant quart del seu gran poema *Canigó*.

CORTSCASTELL

En aquest petit poble hi viu una sola família dedicada a l'elaboració de formatges artesanals d'ovella, els quals gaudeixen d'una gran fama arreu de la comarca. Una mica apartada de les cases del poble hi troben l'antiga església parroquial de Santa Anna, edifici d'una sola nau de planta rectangular, molt senzilla, que fou bastida al segle XII, però que ha sofert nombroses modificacions des del segle XV al XIX

Per les seves característiques es pot inscriure aquesta capella dins el grup de capelles rurals, sense ornamentació, que foren bastides al llarg del segle XII en aquesta comarca, tot i que és possible que substituís o modifiqués un edifici anterior que estaria cobert per una estructura de fusta.

Últimament, durant l'any 1992, s'han encetat uns treballs de restauració i rehabilitació de tot el conjunt. El projecte pretén restablir la volumetria primitiva de l'església, tot i que es conserva altres elements posteriors prou significatius, com el campanar i la petita porxada de ponent.

El Museu Diocesà d'Urgell conserva, amb el núm.304 de l'inventari, una marededéu procedent de Santa Anna de Corscastell. Segons Noguera i Massa (1977), seria una peà arcaica, amb una datació de voltants del segle XII.

La tipologia iconogràfica del conjunt, si hom es guia pel fort caràcter frontal de la composició, estaria en la línia de les marededéus que responen al concepte de *Sedes Sapientiae*, d'origen bizantí, molt comunes en el món del romànic. Malgrat això, hi ha certs indicis que fan pensar en una datació més tardana per a la peça.

PERAMEA

El lloc de Peramea és documentat a mitjan segle X (*Petramedia*). El topònim prové de l'indret on hi hagué el **castell de Peramea**, dalt un serrat trencat en espatat pel nord, en direcció al torrent del Comte, i sembla que significa “pedra mitjana”.

La vila closa es troba situada entre dos recintes fortificats que s'enlairen a banda i banda del poble. L'un és el castell, del qual ja no queden restes, que es troba situat sobre l'església, al cap damunt d'una roca encara avui anomenada **la roca del Castell**; l'altre és **la torre dels Colomers** situada en un petit turó, a la banda oposada on hi ha el castell, i que avui en dia es troba en estat ruïnós, el gruix de les parets (uns 4 metres) evidencien la important magnitud que havia de tenir aquesta torre de planta circular. Sota d'aquesta torre trobem la capella de **Sant Sebastià i Sant Roc** i la **plaça de l'Om**.

Carrer de Peramea, foto: Salvador Butí

Aquest nucli d'origen medieval conserva una disposició interna basada en dos carrers paral·lels principals, un dels quals encara conserva el porxat on s'arregleren les cases. També es manté l'estructura gremial, així es pot observar com algunes de les cases conserven els noms dels antics oficis, avui pràcticament desapareguts, però dels qui encara queden força testimonis.

Al cap del poble hi ha l'**església de Sant Cristòfol** i a sobre mateix, la **roca del castell**, des d'on s'observa una excel·lent panoràmica de tot el poble i de la seva fèrtil i extensa plana agrícola. L'**església de Santa Cristòfol** ha estat estretament vinculada amb el **monestir de Gerri de la Sal** pels múltiples conflictes i tensions entre els comtes i els abats pels dominis territorials i jurisdiccionals. Dins de l'església cal destacar l'altar lateral

on són les relíquies dels **Martisans** (màrtirs sants), enreixades perquè no fossin robades, ja que segons la llegenda, se'ls disputaven amb els de Peracalç, lloc on originàriament estaven dipositades. S'hi venera una imatge romànica de la Mare de Déu, coneguda popularment com la Mare de Déu del Remei i conserva una pica baptismal amb motius populars i arquets d'un gòtic rústic. Al presbiteri hi ha enterrat el qui fou darrer abat del monestir de Gerri, Antoni de Gudel i de Piniés (1826-1835).

BRETUI

Situat al Pla de Corts, és a llevant de l'antic cap de municipi. S'hi dreça l'església sufragània de **Sant Esteve**, amb un campanar vuitavat sobre planta quadrada. A **Cal Peret** hi ha un petit oratori de **Sant Josep**. La capella de **Sant Antoni de Pàdua**, en ruïna, és recordada per un pedró.

MONTCORTÈS DE PALLARS

El poble es troba situat al Pla de Corts, a llevant de l'estany del seu nom. Hi trobem l'església parroquial de **Sant Martí**. Sobre un monticle proper, elevat enmig de la població, hi ha un vetust edifici que hom coneix com la **Rectoria**, però que podria correspondre a l'antic castell de Montcortès. El castell es documenta el 1481 quan el rei Ferran el Catòlic escriví al comte de Cardona que prengués les fortaleses de Senterada, Espluga de Serra, Montcortès i altres. Al poble hi ha també la capella de **Sant Sebastià**, sense culte i les ruïnes de la capella de la **Mare de Déu dels Àngels**.

El poble de Montcortès, amb la serra de Percalç al fons, foto: Gran geografia comarcal dels Països Catalans

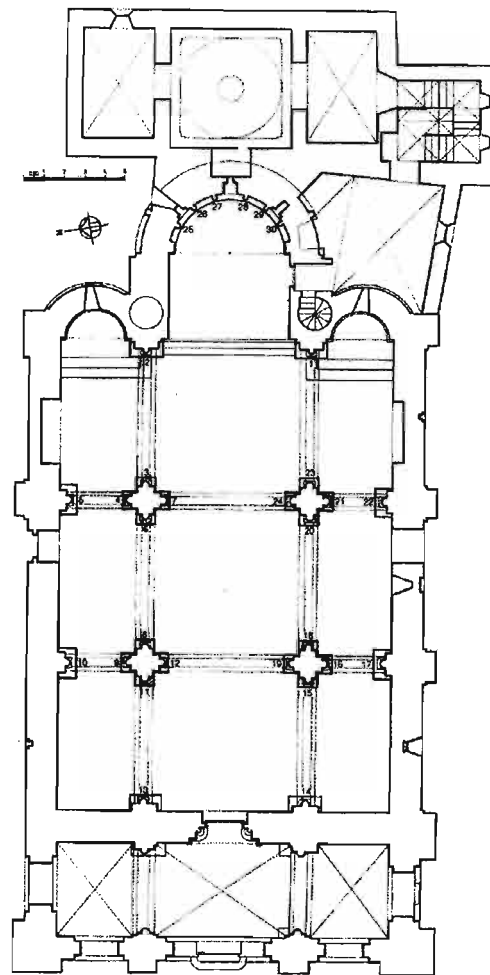
GERRI DE LA SAL

La vila de Gerri va formar-se enfront del monestir de Santa Maria de Gerri al costat d'una font d'aigua salda, que ha ocasionat la tradicional explotació de la sal. L'aiguat del 1982 va destruir la major part de les salines però encara en funcionen algunes. És una vila típica amb una placeta en part porticada i l'edifici de la **Casa de la Sal** o l'**Alfolí de Gerri** a la seva part alta. Després de travessar la Noguera Pallaresa per un antic pont refet moltes vegades s'arriba l'església de **Santa Maria de Gerri**, un important monestir benedictí fundat de nou el 807 sobre els fonaments d'un anterior. Fou l'abadia més important del Pallars i va subsistir fins al 1835. Li queda la gran església abacial romànica de tres naus i tres absis, consagrada el 1149. És un edifici declarat monument històric-artístic el 1970, precedit d'un atri i amb un esvelt campanar d'espada de tres pisos. El presideix una **imatge romànica de la Mare de Déu**, molt venerada a la comarca.

És famosa la **roca de l'Argenteria**, un dels indrets més bonics de l'estret de Collegats amb degotalls i estalactites. El 1983 s'hi va erigir un monòlit commemoratiu del pas de mossèn Cinto Verdaguer pel Pallars, que quedà corprès per la feresteguesa i singularitat de la serra de Peracalç, que en les seves crestes fa la impressió i silueta d'una noia adormida. Abans l'estret de Collegats era un pas difícil que es feia en part per un inveseblant camí de carena, que passava proper al monestir de Sant Pere de les Maleses, construït damunt el barranc de Sant Pere, a la

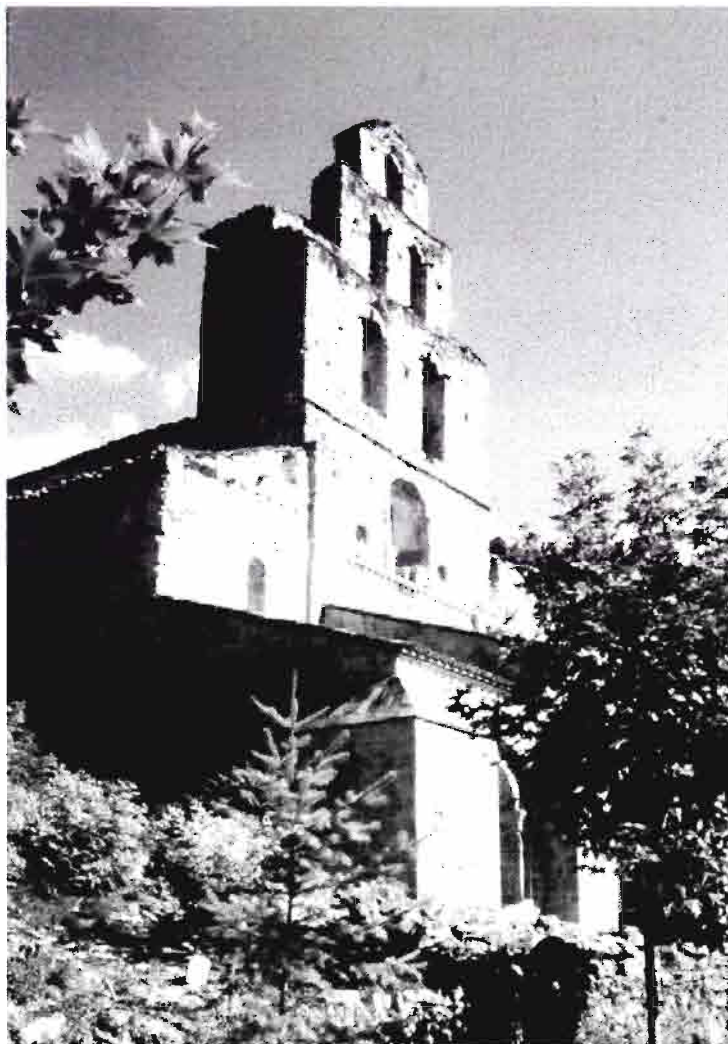
part que mira al Pallars Jussà. El 1678 el duc de Cardona havia concedit a la família Berenguer de la Pobla de Segur d'habilitar un camí en aquest difícil pas i cobrar un peatge a persones i animals.

Entre els balls populars que es conserven, en destaca el **ball de la morisca** a Gerri de la sal, interpretat per una sola parella amb gran impetuositat. Tota la gràcia d'aquest ball, contràriament al comú dels balls catalans, radica en el punteig de la balladora, mentre el ballador només la segueix saltironant i en un pla d'agilitat molt inferior al d'ella. Les bones moriscaires, per tal de poder puntejar més bé, es

Planta de l'església del monestir de Santa Maria de Gerri de la Sal, Catalunya Romànica

descalçaven i ballaven a peu un, puix que per aquells pobles les mitges no s'estilaven gaire. Hi havia balladores que haurien tingut en descrèdit ballar calçades.

Santa Maria de Gerri de la Sal, foto: Salvador Butí

Santa Maria de Gerri de la Sal, foto Guia de Catalunya, Edi. Destina 1971

Atri de l'església del monestir de Santa Maria de Gerri de la Sal, foto: Salvador Butí

ITINERARI

Des de la Pobleta de Bellbeí una carretera porta en cosa de 8 quilometres a l'estany de Montcortès. Un quilòmetre abans d'arribar hi ha un lloc on pot girar l'autocar i és on iniciarem i finalitzarem l'excursió. Mes endavant una revolts en pujada no permetrien el pas de l'autocar.

0 h. 20 mi.

Hem pujat per la carretera, en arribar dalt de la pujada ja hem pogut veure l'estany de Montcortès. Ens situem en un mirador que hi ha al costat de la carretera. A la dreta veiem l'inici d'un camí, l'agafem i una mica per allà on es pugui baixem fins a la vora de l'estany.

0 h. 23 mi.

Estany de Moncortès, a 1065 m d'alçada, farem una parada de 5 mi.

Estany de Montcortès, foto: Salvador Butí

0 h. 28 mi.

Donen el tomb a l'estany per la vora deixant-lo a la dreta.

0 h. 36 mi.

Zona de piknic. Agafem una pista cap a l'esquerra.

0 h. 46 mi.

Carretera, a la dreta veiem el poble de Montcortès, la seguirem i una mica més enllà trobarem un camí inicialment encimentat que surt a la dreta planejant. Seguirem per aquest camí.

0 h. 49 mi.

Entrem al poble de Montcortès, a l'esquerra i una mica enlairada veiem l'església amb un forat a la paret, continuarem pel carrer que veníem que ara fa baixada i diverses giragonses.

0 h. 51 mi.

Abans d'arribar a una font, agafem el carrer que surt a l'esquerra passant per un pont entre cases.

0 h. 56 mi.

Passem a prop d'una gran roca.

1 h. 07 mi.

Travessem un torrent.

1 h. 14 mi.

Passem pel costat d'una font.

1 h. 24 mi.

Poble de Montcortès foto: Salvador Butí

Arribem a l'ermita de Santa Anna i una mica més enllà a les cases de Costcastell. Aquí farem una parada de 10 mi. A la masia venen un formatge que te força anomenada a la zona.

1 h. 34 mi.

Sortim de Costcastell per una pista asfaltada.

1 h. 39 mi.

A l'esquerra de la carretera veiem una senyal groga i a la dreta surt un camí que hem d'agafar.

Ermita de Santa Anna foto: Salvador Butí

1 h. 41 mi.

Arribem a un camp, el camí es transforma en corriol. A l'esquerra ens queda, cada vegada més enclotat, el barranc de les Morrerres.

1 h. 43 mi.

Fem cap a una pista per accedir a la qual hem de saltar una tanca, continuarem per la pista en la mateixa direcció que portàvem.

Costcastell, foto: Salvador Butí

1 h. 45 mi.

Deixem la pista per un corriol a la dreta, davant nostre tenim un bonic espectacle del barranc que es desploma cap el congost de Collagats. Podem distingir clarament les roques de la Geganta Adormida.

1 h. 52 mi.

Deixem un camí a la dreta

1 h. 55 mi.

Travessem una pista, continuem pel camí que tenim davant.

2 h. 00 mi.

Arribem a una carretera, a la dreta aniríem a Pujol i podríem continuar fins al Noguera Pallaresa, en ple congost de Collegats; Nosaltres seguirem uns metres la carretera a l'esquerra per agafar un camí que surt a la dreta. Pocs metres després i en arribar a un pal de la xarxa elèctrica agafarem un antic camí de ferradura que surt a l'esquerra i que va paral·lel a la pista.

2 h. 05 mi.

Agafem una pista i deixem un camí que va a uns camps, una mica més enllà deixem un altre camí a l'esquerra.

2 h. 14 mi.

Cruïlla. Continuem en la direcció que portàvem, a la dreta tenim una gran pedra. El camí és antic i té molts trams amb restes de l'antic empedrat.

2 h. 15 mi.

Arribem a una pista i continuem en la mateixa direcció.

2 h. 16 mi.

Arribem a una altra pista, a l'esquerra hi ha una bonica i interessant creu de terme. Aquesta creu és de l'any 1622, està perfectament conservada i s'hi pot veure a la part del davant la imatge del Crist i al darrere la de la Mare de Deu, el seu aspecte rústic fa pensar que es tracta d'una creu romànica que posteriorment va ser modificada. Aquí farem una parada de 2 minuts i després continuarem en la mateixa direcció que portàvem.

2 h. 18 mi.

Reprenem el camí.

2 h. 21 mi.

Deixem una pista a la dreta.

2 h. 24 mi.

Arribem a una gran bassa artificial per acumular aigua, el camí gira deixant el dipòsit a l'esquerra.

2 h. 29 mi.

Cruïlla amb pal indicador, anirem cap a la dreta per veure el Dolmen.

2 h. 33 mi.

Després de saltar un tanca i passar per un petit bosc veiem el dolmen de la Mosquera, on ferreu una parada de 10 mi. Aquest dolmen és un dels que fa més anys que es coneixen a Catalunya, és un monument megalític de caràcter funerari de l'edat del bronze, a la contrada se'l coneix com la cabana de la Mosquera.

Creu a la vora del camí, foto: Salvador Burtí

2 h. 43 mi.

Reprenem el camí i retornem a la cruïlla on hi havia el pal indicador.

2 h. 47 mi.

Tornem a ser a la cruïlla, continuem en direcció a Peramea.

Dolmen de la Mosquera, foto Salvador Butí

2 h. 48 mi.

Cobert, agafem un camí a la dreta en lleugera pujada. Ara podrem contemplar a la nostra esquerra el pal de Corts.

2 h. 53 mi.

Arribem a les primeres cases de Peramea, passem pel costat de les restes de la torre de Colomers.

2 h. 54 mi.

Font i Om de Peramea, ens pendrem 20 minuts per visitar el poble.

Peramea, foto Salvador Butí

3 h. 14 mi.

Sortida de Peramea per la carretera de Betruí.

3 h. 16 mi.

Agafem a la dreta el camí de Belastruí.

3 h. 19 mi.

Cruïlla de camins, a la dreta tenim a pocs metres la Font Vella, continuem de dret seguint el camí de Belastruí.

3 h. 24 mi.

Passem pel costat d'un Om (*Ulmus minor*), el camí és empedrat.

3 h. 27 mi.

Deixem una pista a l'esquerra.

3 h. 29 mi.

Cruïlla, anirem en direcció a Betruí, deixant el camí de Belastruí.

Porxada a Peramea, foto: Salvador Butí

3 h. 33 mi.

Després d'una pujada el camí es fa més bonic, passa entre marges, anem a mitja alçada de la muntanya, a la nostra esquerra veiem el pla de Corts, si ens girem tenim una bonica vista sobre Peramea.

3 h. 39 mi.

Arribem a un camí, seguim a la dreta pujant

3 h. 42 mi.

La masia d'Enjaume ens queda a la dreta, passem pel costat d'un abeurador.

3 h. 44 mi.

Travessem una pista i continuem de dret pel camí empedrat.

3 h. 49 mi.

Travessem un torrent.

3 h. 53 mi.

Arribem dalt de la pujada amb una magnífica vista, fem una parada de 3 minuts.

3 h. 56 mi.

Reprenem la marxa cap a la dreta per un camí planer.

3 h. 59 mi.

Carretera que hem de seguir a la dreta. Veiem el poble de Betruí.

4 h. 02 mi.

En un revolt de la carretera la deixem per un camí que surt a l'esquerra.

4 h. 04 mi.

El camí gira a la dreta en pujada.

Betruí, foto Salvador Butí

4 h. 07 mi.

Anem a parar a una pista i uns camps.

4 h. 09 mi.

Poble de Betruí, agafem la carretera a l'esquerra que ja no deixarem fins al poble de Montcortès.

4 h. 36 mi.

Montcortès.

4 h. 46 mi.

Estany de Montcortès.

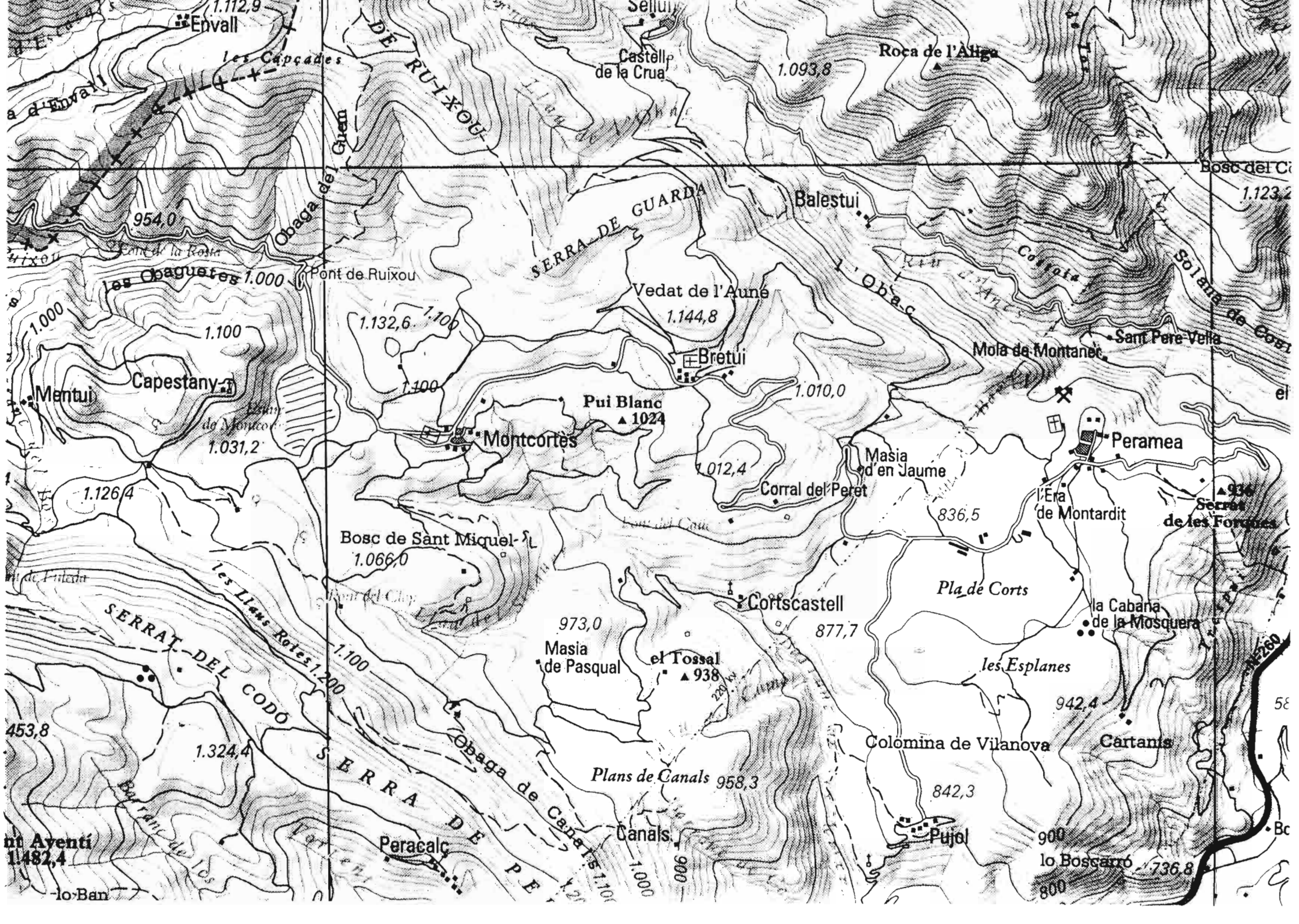
5 h. 07 mi.

Autocars

FI DE L'EXCURSIÓ

Estany de Montcortès, foto: Salvador Butí

BIBLIOGRAFIA

AMADES, J. 1982. COSTUMARI CATALÀ. El Curs de l'any. Estiu. Volum IV. Ediciones 62, S.A. Barcelona

MASALLES, R.M. et al. 1988. HISTÒRIA NATURAL DELS PAÏSOS CATALANS. Plantes Superiors. Volum 6. Enciclopèdia Catalana S.A. Barcelona.

MIR, J. 1978. INDRETS DE CATALUNYA/1. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

ORTA, J. et al. 1992. HISTÒRIA NATURAL DELS PAÏSOS CATALANS. Espais Naturals. Enciclopèdia Catalana S.A. Barcelona.

PANAREDA, J.M. et al. 1991. GEOGRAFIA COMARCAL DE CATALUNYA, núm. 57. Col·leccionable diari AVUI.

PLA, J & F. CATALÀ. 1971. GUIA DE CATALUNYA. Editorial Destino.

SOLER, B. et al. 1996. ITINERARIS CULTURALS I DE NATURA DEL PALLARS SOBIRÀ. Rutes de Senderisme 1. Edita Consell Comarcal Pallars Sobirà.

VERDAGUER, J. 1974. OBRES COMPLETES. Volum 1. Editorial Selecta. Barcelona.

CATALUNYA ROMÀNICA. 1993. El Pallars. Vol. XV. Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

GRAN GEOGRAFIA COMARCAL DE CATALUNYA. 1984. El Pallars, la Ribagorça i la Llitera. Vol. 12. Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

ATLES TOPOGRÀFIC DE CATALUNYA. Enciclopèdia Catalana. 1985.

